

10. Wspólna Deklaracja ministrów spraw zagranicznych Francji, Polski i Niemiec, Bergerac, 24 kwietnia 1992 r.

1. Osiem miesięcy po naszym pierwszym spotkaniu w Weimarze, zebrałiśmy się ponownie w Bergerac po to, by wspólnie przedyskutować rozwój sytuacji w Europie.

Spotkanie to wyraża przywiązanie naszych trzech narodów, do tych samych wartości wolności, demokracji i godności człowieka. Świadomi szczególnej odpowiedzialności, która spoczywa na naszych krajach leżących w sercu kontynentu, wyrażamy wolę współdziałania na rzecz nowej Europy.

2. Wspólnym celem Polski, Niemiec i Francji jest zbudowanie wolnej i zjednoczonej Europy, opartej na zasadach Aktu Końcowego KBWE z Helsinek oraz Karty Paryskiej.

Pojawiły się nowe zagrożenia. Odradzanie się ostrych nacjonalizmów i konflikty etniczne prowadzą do poważnego gwałcenia praw człowieka, między innymi praw mniejszości narodowych. Trudności gospodarcze powodują napięcia społeczne. Degradacja środowiska naturalnego osiąga dramatyczne rozmiary.

Wyzwania te mogą być podjęte jedynie dzięki prawdziwemu partnerstwu w skali naszego kontynentu. Stabilność w Europie w każdej dziedzinie – w dziedzinie polityki, bezpieczeństwa, ekonomii, kwestii socjalnych i środowiska – wymaga solidarności ze strony wszystkich.

W tym celu kwestią podstawową jest pogłębienie dialogu politycznego oraz utworzenie struktur współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa. Jednak prawo, transport i łączność, polityka gospodarcza, ekologia i energetyka powinny również stanowić uprzywilejowane dziedziny europejskiej współpracy. Należy także rozwijać współpracę regionalną, zwłaszcza współpracę między regionami przygranicznymi.

3. KBWE ma tę zaletę, że jest jedynym forum, na którym 51 państw Europy, Ameryki Północnej, a także – poczynając od 30 stycznia – Azji, może rozmawiać na zasadach równości. Każda z europejskich lub atlantyckich instytucji powinna odgrywać rolę wynikającą z jej kompetencji, poprzez współpracę z innymi instytucjami: z KBWE, Wspólnotą Europejską, Sojuszem Północnoatlantyckim, UZE, Radą Europy oraz Północnoatlantycką Radą Współpracy. Instytucje te stanowią fundament dla nowej europejskiej architektury. Uzupełniają się one i wzmacniają wzajemnie we wspólnych ramach stabilności i bezpieczeństwa.

W ten sposób doprowadzimy do tego, że przyszły szczyt w Helsinkach będzie ważnym etapem w rozwoju KBWE. Czuwać będziemy nad tym, aby to umocnienie instytucji i struktur w pełni umożliwiło KBWE wypełnianie jej roli. W dziedzinie pokojowego rozstrzygnięcia sporów, do wzmocnienia działalności KBWE w zakresie zapobiegania konfliktom i przewyższania kryzysów przyczyni się zwłaszcza utworzenie Europejskiej Izby Pojednawczej i Arbitrażowej. Pragniemy, aby KBWE miała możliwość interweniowania na rzecz utrzymania pokoju w sytuacjach analogicznych do tych, jakie mają miejsce w Jugosławii i w Górnym Karabachu. Sądzimy, że należałoby rozważyć możliwość, aby KBWE mogła przeistoczyć się w porozumienie regionalne, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych. Nasze trzy kraje proponują także, żeby w ramach KBWE rozpoczęły się konsultacje mające na celu umocnienie roli KBWE poprzez ustanowienie zasad regulujących stosunki wzajemne państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa, co mogłoby doprowadzić do dalszego pogłębienia z myślą o przekształceniu ich w traktat bezpieczeństwa KBWE. Wobec tych projektów szczyt w Helsinkach powinien podjąć decyzje lub sformułować odpowiednie mandaty.

Z drugiej strony Północnoatlantycka Rada Współpracy w obiecujący sposób zaczęła odgrywać rolę załączka współpracy między członkami Paktu Północnoatlantyckiego a państwami Europy Środkowej, Europy Wschodniej oraz Południowo-Wschodniej. Podobnie, z okazji specjalnego spotkania z Ministrami Spraw Zagranicznych i Obrony państw Europy Środkowej, Wschodniej i Południowo-Wschodniej, Unia Zachodnioeuropejska przedstawi im propozycję rozszerzonej współpracy. Polska, Niemcy i Francja pragną odgrywać dynamiczną rolę w ramach tego zinstytucjonalizowanego dialogu.

4. Niemcy, Francja i Polska mają na celu stworzenie wspólnej przestrzeni gospodarczej w Europie. Decyzje z Maastricht w sprawie Unii Europejskiej oraz zespół kroków przewidzianych dla pogłębienia Wspólnoty Europejskiej nabiera w tym wymiarze podstawowego znaczenia. Wprowadzenie ich w życie jest priorytetowym zadaniem dla rządów „12-tki”. Jest to podstawowy warunek rozszerzenia Wspólnoty.

Witamy z zadowoleniem podpisanie umów o stowarzyszeniu między Wspólnotą Europejską a Polską, oraz Węgrami i Czecho-Słowacją. Umowa ta stwarza Polsce większe możliwości w dziedzinie handlu, pozwoli też na zwiększenie i różnicowanie udzielanej jej pomocy technicznej. Francja i Niemcy dołożą starań aby stworzona dla Polski przez to porozumienie perspektywa przystąpienia do Unii mogła skonkretyzować się z chwilą zrealizowania warunków ekonomicznych.

Niemcy i Francja uczynią wszystko co w ich mocy aby wesprzeć proces reform w Polsce, zarówno w ramach współpracy dwustronnej jak i wielostronnej. W trakcie przygotowań do szczytu gospodarczego w Monachium oba kraje będą czuwać nad tym, aby uwzględniono interesy Polski oraz innych krajów Europy Środkowej, Wschodniej i Południowo-Wschodniej.

Między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej i Polską, a także pomiędzy innymi partnerami układów o stowarzyszeniu rozwija się pogłębiony dialog, dotyczący również kwestii politycznych. Francja i Niemcy będą czuwać nad jego umocnieniem, biorąc pod uwagę perspektywy stworzone dzięki realizacji wspólnej polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa przyjętej w Maastricht.

5. Na zaproszenie Pana Skubiszewskiego spotkamy się ponownie w Polsce w przyszłym roku.